WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

No. 43 26 OKT. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

JA, eindelijk!" hoor ik jullie al roepen, als je deze DONALD DUCK open slaat. Ja, eindelijk is het dan zover, dat er in jullie weekblad weer een sportrubriek verschijnt. Want er is al vaker over sport en sportfiguren geschreven. Maar deze keer wordt het toch anders. Je zult in de stukjes niet zoveel vinden over sportprestaties van de laatste tijd. In plaats daarvan vertellen beroemde Nederlandse sportlieden over hun jeugd en op welke manier ze in aanraking zijn gekomen met de sport waarmee ze later zoveel succes behaalden.
Dat jullie weer graag iets over sport in DONALD DUCK willen lezen, heb ik uit de brieven kunnen opmaken. Och, sportartikeltjes schrijven is op zichzelf helemaal niet moeilijk, maar het moest nu eens anders dan anders worden, weet je. En dat was minder eenvoudig. Maar het is toch gelukt, dat zul je wel merken.
Ik ga jullie vast een paar namen verklappen die je de volgende weken in DONALD DUCK tegen kunt komen: Tilly van der Zwaard (atletiek), Hans Sleeswijk (zeilen), Jan Derksen (wielrennen), Peter Post (wielrennen) en Wim Snoek (boksen). Dat ziet er lang niet gek uit, hè?
Zeg, weet je wat ik nou zo leuk zou vinden? Als je me over een paar weken eens schrijft hoe je deze sportrubriek vindt. Afgesproken?!

OOM DONALD

ONS ZIEKENLIJSTJE

Gerrie Buurman is 6 jaar en ligt al 'n hele tijd in het ziekenhuis. Wie stuurt hem eens 'n ansichtkaart? Zijn adres is: Dr. Noletstichting, Kinderafd., Schiedam.

Jaapje Kluifhoofd is 4 jaar en hij moet nog een tijdje in het gips liggen. Hij houdt erg van dierenkaarten en kaarten met auto's erop. Zijn adres is: Spindijk 74, Oud-Beijerland.

Margot Foury is 7 jaar. Zij ligt al een hele tijd op bed. Willen jullie haar eens een kaart of een brief sturen? Haar adres is: Van Limburg Stirumstr. 2, Groenlo.

Tonny Vermeulen is 9 jaar en is al een poosje ziek. Hij spaart proefmonsters, maar vindt kaarten en post ook erg fijn. Zijn adres is: Zeehospitium „Zonneveld", Oostkapelle.

Rudolph Pruyssenaere de la Woestijne, Honn, Gerard de Vriend, Baarland en Rob Roodakkers, Voorschoten, bedanken allen die hen hebben bedacht, heel hartelijk.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 43

Met de letters die in elke ballon staan, kun je een bepaald woord vormen. Dit kan zijn een kledingstuk, 'n getal, 'n lichaamsdeel, een kleur of een metaal. Als je alle woorden hebt gevonden, schrijf je de beginletters in de cijfervolgorde achter elkaar op. Je krijgt dan de naam van een bekend beroep.

Schrijf de oplossing van deze puzzel op een briefkaart en stuur die vóór 31 oktober 1963 aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. En vergeet vooral niet duidelijk je naam en adres op de kaart te zetten. Vermeld bovendien links boven op de adreszijde „Oplossing 43". Veel succes!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

BARBARA VISSERS, EINDHOVEN. Je vraag kan ik niet beantwoorden, Barbara, want ik heb helemaal geen verstand van postzegels. Maar misschien kun je eens bij een postzegelhandel of op een postzegelruilbeurs informeren. Veel succes met je sparen!

DINANT JOHAN DUERNINK, ENSCHEDE. De familie Duck maakt het best, Dinant. Jij schrijft dat Donald niet gauw tevreden is, maar dat ben jij ook niet, hoor. Want je wilt net zo rijk worden als Dagobert en dat word je niet zomaar!

ELSBETH FONTEIN, OSS. Nee, ik krijg niet vaak brieven uit Oss, dus daarom komt er ook niemand uit Oss in de brievenbus te staan. Als Donald pech beeft is dat zijn eigen schuld, hoor. Hij is ook zo verschrikkelijk eigenwijs!

FRENCIS VELDMANS EELDE. Fijn, dat je bent overgegaan en dat je nu al in de vierde klas zit, hè? Alleen krijg je het nu natuurlijk wel een heetje moeilijker. Maar dat vind je vast niet erg. Dag, Frencis, sterkte met je huiswerk.

Jullie brieven zijn altijd van harte welkom, jongens en meisjes. Schrijf gerust zoveel je maar wilt aan DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres en in de linkerbovenhoek: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Dag, tot schrijfs.

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs, jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OPLETTEN ALLEMAAL

De prijswinnaars van nr. 36 zijn:
1e prijs: horloge: A. Vermeulen, **Schiedam.**
2e prijs: vier-kl. ballpoint: A. v. Grinsven, **St. Michielsgestel.**
3e prijs, tafeltennisspel: Kinderen Gerrits, **Wierden;** R. en Tr. Sterenberg, **Noordbroek;** C. Slaats, **Liessel;** N. Notebaart, **Hansweert;** G. Bosscher, **Wagenborgen, Gr.;** J. Geertman, **Dedemsvaart;** J. Bosch, **Wonterswoude;** R. de Cler, **Voorschoten;** E. Tempel, **Steenwijk;** W. v. Velzen, **Rotterdam-22.**
Doosje postpapier: T. Steenbeek, **Joure;** J. Jansen, **Millingen a. d. Rijn;** L. Krol, **Zuidborn;** H. Schneijderberg, **Bavel;** H. v. Eekelen, **Oud-Gastel;** E. Scheper, **Alteveer;** G. Hooing, **Annen;** B. v. Ast, **Sirjansland;** G. Bos, **IJmuiden;** J. d. Wit, **Herwijnen;** R. Laenen, **Mortsel, Belg.;** J. v. d. Marel, **Bodegraven;** N. Berrevoets, **Dordrecht;** K. Herder, **Appelscha;** L. v. d. Hurk, **Valkenswaard;** A. Teeuwen, **Meerkerk;** A. v. Tol, **Leerdam;** A. J. d. Geus, **La Tour de Peilz, Zw.;** A. v. Woerkom, **St. Oedenrode;** G. Spauwen, **Brunssum.**
De oplossing van prijsvraag nr. 41 luidt: DONALD.

WALT DISNEY'S

Donald Duck

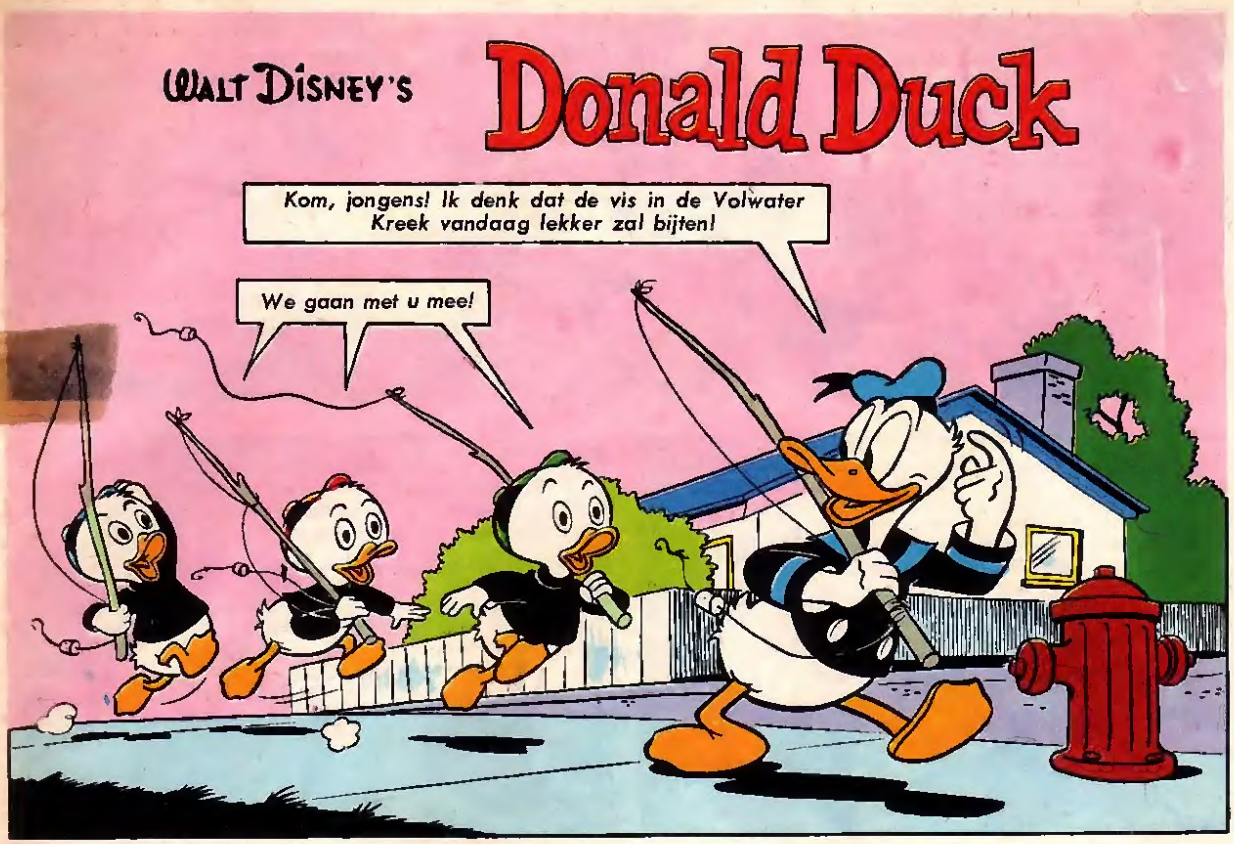

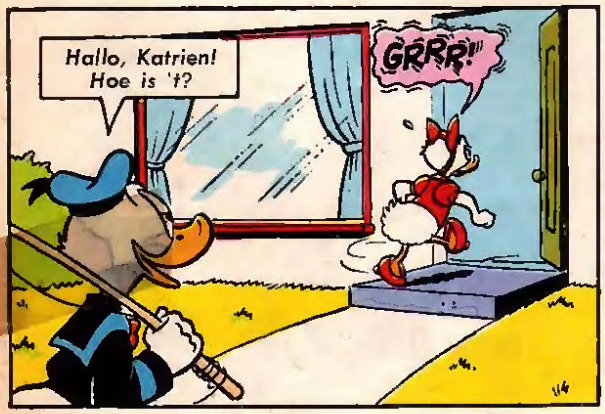

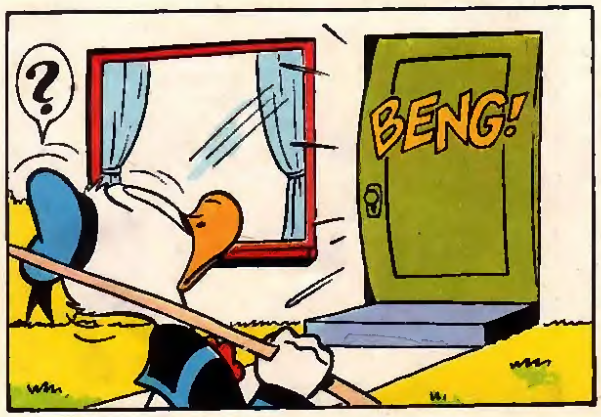

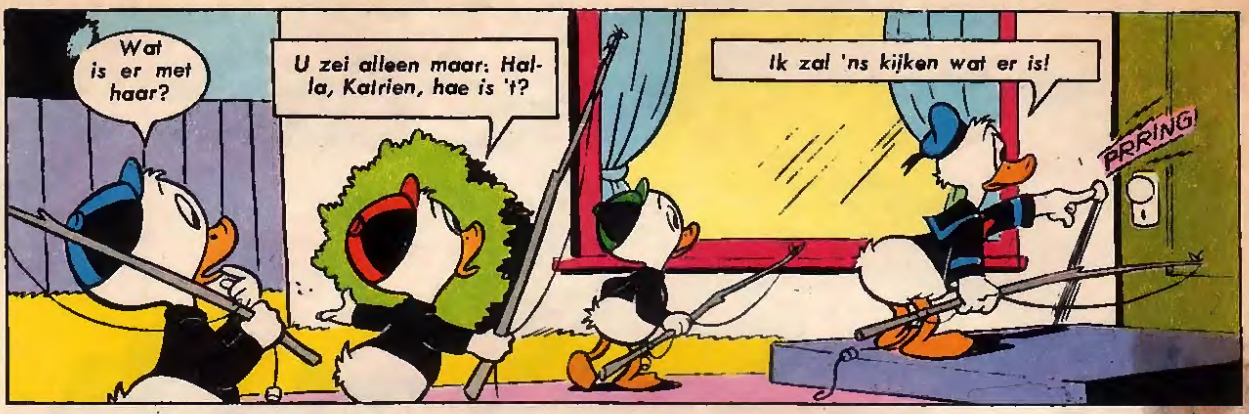
Wat is er met haar?
U zei alleen maar: Halla, Katrien, hae is 't?
Ik zal 'ns kijken wat er is!
PRRING!

Nee maar, Donald, wat een enige verrassing!
Een minuut geleden deed je niet zo aardig! Waarom niet?

O, tóen! Sientje Snibbel en ik staan op de lijst voor de presidente-verkiezing van ons kransje! En daarom doet ze hatelijk tegen me!
Nu begrijp ik het!

Ze mág 't niet winnen! Ik zal een veel betere presidente zijn dan zij!
Ja, natuurlijk! Maar waarom zou je 't niet winnen?

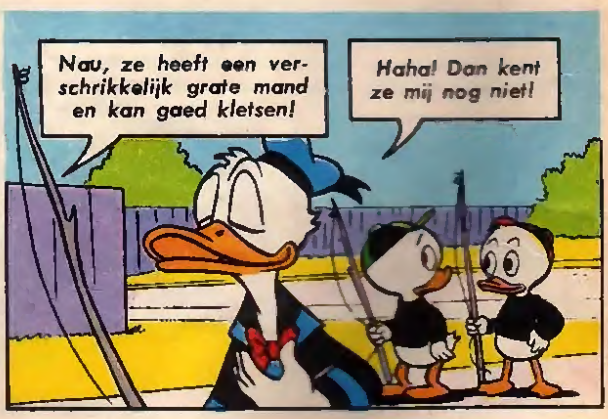
Nou, ze heeft een verschrikkelijk grote mond en kan goed kletsen!
Haha! Dan kent ze mij nog niet!

Wat bedoel je daarmee?
Je moet zulke dingen altijd goed weten aan te pakken! Ik zal je daar wel bij helpen!

Hoe moet het dan met 't vissen?
Dat kan wel wachten!

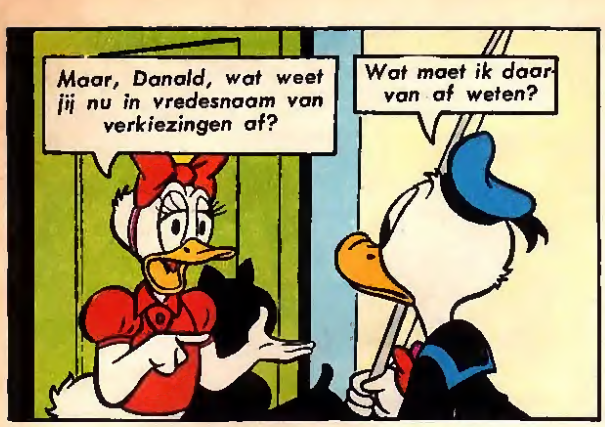
Maar, Donald, wat weet jij nu in vredesnaam van verkiezingen af?
Wat maet ik daarvan af weten?

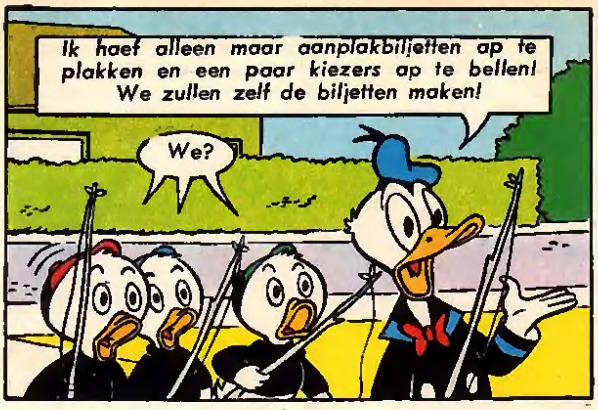
Ik haef alleen maar aanplakbiljetten ap te plakken en een paar kiezers ap te bellen! We zullen zelf de biljetten maken!
We?

Maak je geen zorgen! Jij wordt gekozen!
Ik ben blij dat je daar zo zeker van bent! Ik wil 't za graag zijn!

En de vissen dan?
De vissen zijn er na de verkiezing aak nag wel! Nu gaan we aanplakbiljetten maken!

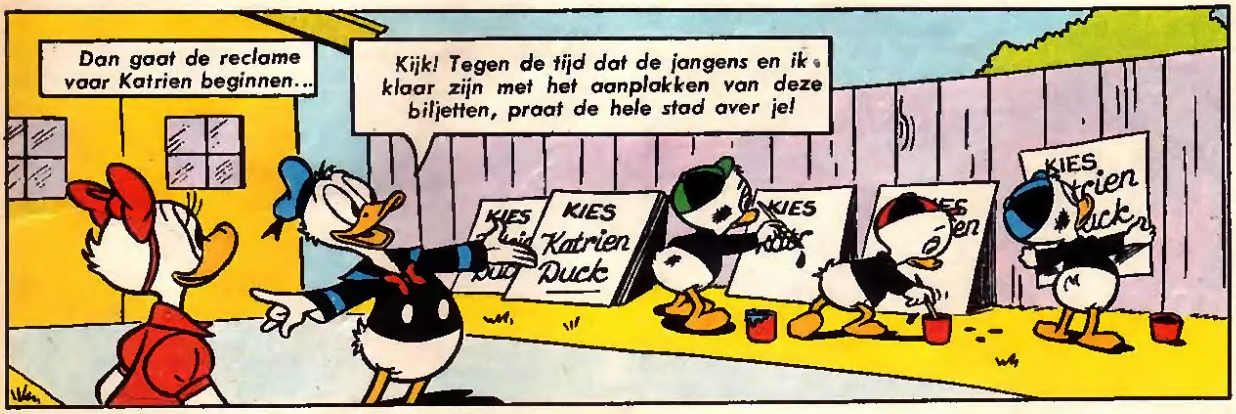
Dan gaat de reclame vaar Katrien beginnen...
Kijk! Tegen de tijd dat de jangens en ik klaar zijn met het aanplakken van deze biljetten, praat de hele stad aver je!
KIES Katrien Duck
KIES Katrien Duck
KIES
KIES Katrien Duck

Kam mee, jangens! We maeten averal biljetten ap gaan plakken!
KIES Katrien Duck

We magen het platteland aak niet averslaan!
KIES Katrien Duck
?

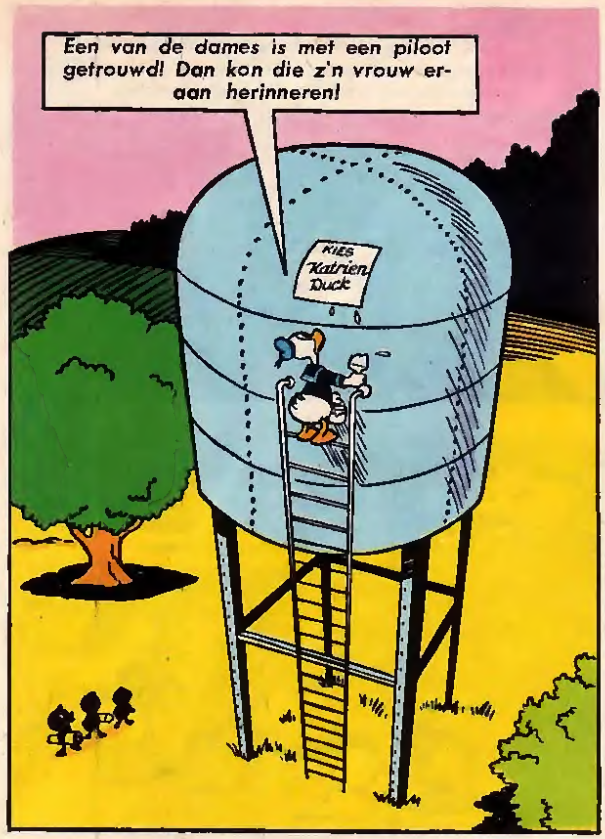
Een van de dames is met een piloot getrouwd! Dan kon die z'n vrouw eraan herinneren!
KIES Katrien Duck

En je kunt nooit weten of een van hen een tochtje op zee gaat maken!
KIES Katrien Duck

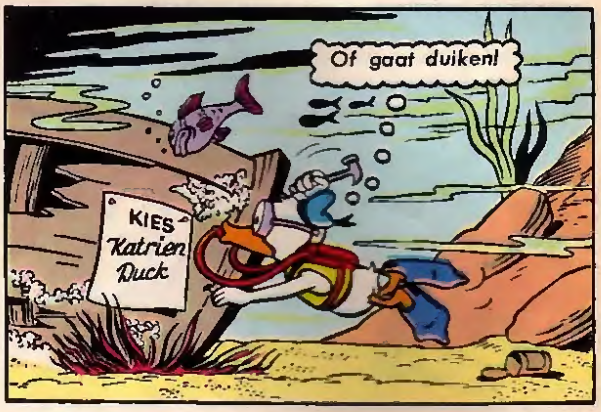
Of gaat duiken!
KIES Katrien Duck

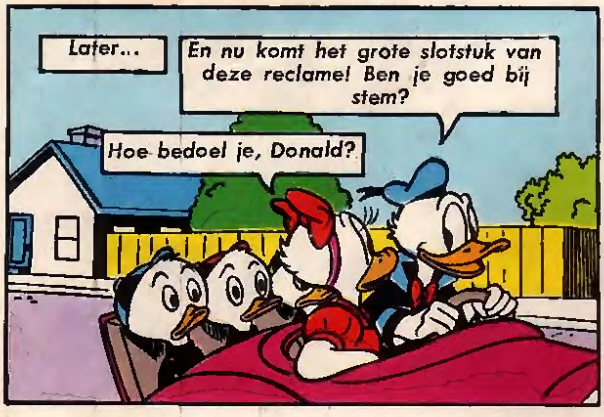
Later...
En nu komt het grote slotstuk van deze reclame! Ben je goed bij stem?
Hoe bedoel je, Donald?

Je moet een toespraak in het park gaan houden! Alle dames zullen er zijn!
(Slik!) T-toespraak?

M-maar wat moet ik dan zeggen?
Wot je maar te binnen schiet! Zeg, dat je heel erg je best zult doen... of zoiets!
KIES Katrien Duck

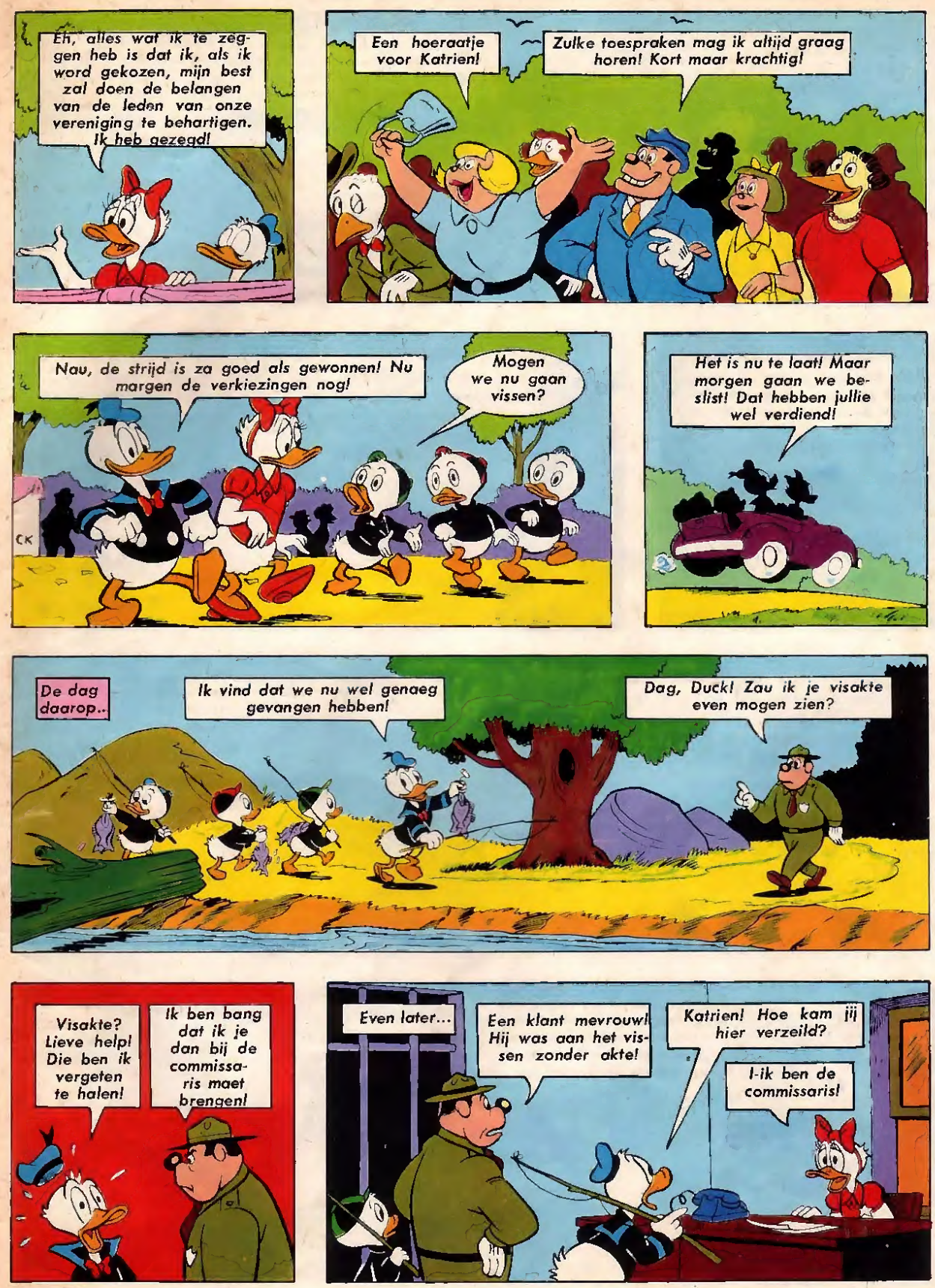
Eh, alles wat ik te zeggen heb is dat ik, als ik word gekozen, mijn best zal doen de belangen van de leden van onze vereniging te behartigen. Ik heb gezegd!
Een hoeraatje voor Katrien!
Zulke toespraken mag ik altijd graag horen! Kort maar krachtig!
Nau, de strijd is za goed als gewonnen! Nu margen de verkiezingen nog!
Mogen we nu gaan vissen?
Het is nu te laat! Maar morgen gaan we beslist! Dat hebben jullie wel verdiend!
De dag daarop..
Ik vind dat we nu wel genaeg gevangen hebben!
Dag, Duck! Zau ik je visakte even mogen zien?
Visakte? Lieve help! Die ben ik vergeten te halen!
Ik ben bang dat ik je dan bij de commissaris maet brengen!
Even later...
Een klant mevrouw! Hij was aan het vissen zonder akte!
Katrien! Hoe kam jij hier verzeild?
I-ik ben de commissaris!

Wat zeg je me daar? Ben jij de cammissaris?
Gisteren was er een speciale verkiezing vaar cammissaris! Iedereen was za ander de indruk van de reclame die vaar haar is gemaakt, dat ze haar naam ap het stembriefje hebben ingevuld!
Ik kan het niet weigeren! Het is mijn plicht!

En dat niet alleen! Ik ben aak gekazen tat presidente van de dameskrans! Vandaag hebben we hier een vergadering!

Het spijt me erg, Donald, maar ik zal je tach heus een baete van vijf gulden moeten apleggen!
Natuurlijk! Dat is je plicht!

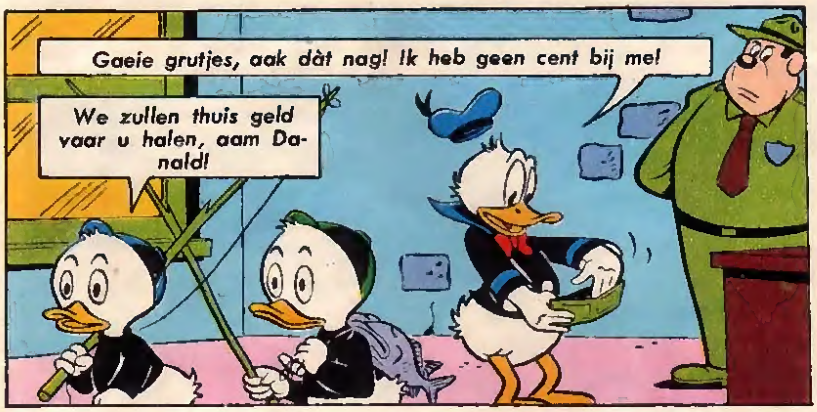
Gaeie grutjes, aak dàt nag! Ik heb geen cent bij me!
We zullen thuis geld vaar u halen, aam Donald!

Je moet hier blijven tot ze terugkomen!
Gaed! Gaed!

Dus...
Nou, het aanta! misdaden in de stad zal wel sterk gaan afnemen! Dit kan geen enkele boef lang uithouden!
TJEPTJEP!
KEKKEL!
TJEP!
KEKKEL!
KEKKEL!
TJEP!
GIECHEL!
TJEP!

Zo ging ik van start...

DOOR JAN DERKSEN

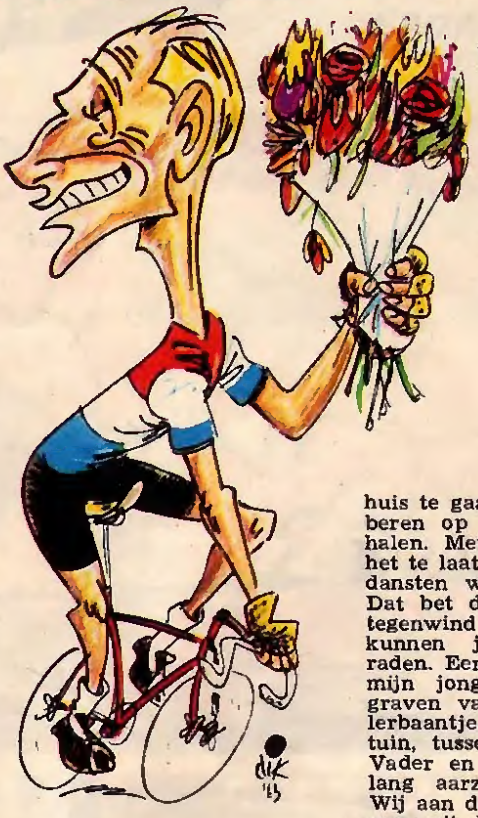

HET kwam door de radio, hè. Radio was in de jaren dertig een sensatie van de eerste orde. Ik lag er voor op mijn buik en trappelde met mijn voeten van opwinding. Reportages over wielerzesdaagsen en natuurlijk de schorre kreten van Han Hollander wanneer de voetbalcracks van toen (Wels en Van Kol) met de bal aan de voet oprukten, of Lagendaal een van zijn fameuze kogels afvuurde. Lagendaal! Tsjonge, wat kon die man poeieren. Hij was mijn grote favoriet. Elke keer als ik over zijn heldendaden had geboord, rende ik meteen de straat op. Daar stonden mijn vrienden al klaar voor „'t partijtjetegen". En daarin zwoegde ik, niet als Jantje Derksen, nee, ik was Lagendaal zelf hoor en handelde geheel in zijn stijl. Ik omspeelde Wels en Van Kol en schoot dan zo hard als ik kon op doel, om maar enigszins de gelijkenis waar te maken. Zo spéélden we dat gedurende de tijd dat ik in Oldenzaal op school ging in de kleuren van de

De knaap met dat witte shirt ben ik. Aan de linkerhand van „Ome Piet": Jan Pronk, de latere wereldkampioen der stayers.

Radboutschool. Daarvoor heb ik menig voetbalgevecht geleverd en, als ik het eerlijk mag zeggen, ik kon aardig met de bal overweg. Toch is wielrennen mijn sport en tenslotte zelfs mijn vak geworden. Ik had het al meteen te pakken. Al bij mijn eerste fiets, die ik op mijn achtste verjaardag cadeau kreeg. Zo'n stevige tweewieler met klossen aan de trappers, omdat mijn benen anders de pedalen niet haalden. En daarop „vloog" ik door de straten. „Dolle Jantje" was het meteen; pas jij maar op. Straks maak je nog eens een flinke val. Ik hoorde het niet. Voor mij was elke rit een wedstrijd. Ik passeerde iedereen, wat gemakkelijk ging omdat natuurlijk niemand 't benul had dat er een wedstrijd aan de gang was. Nee, dat wist ik alleen. Nu eens was ik Pijnenburg, dan weer Piet van Kempen, al naar gelang hun prestaties in de internationale zesdaagsen. En ik gaf een ooggetuigeverslag van mijn eigen verrichtingen. Dat werd allemaal anders toen ik de krachten met mijn schoolvrienden kon meten. Als ik daar nog aan denk.... Je moest er voor rijden hoor! Want je had er snelle bij, Theo Sanders bijvoorbeeld, mijn grote rivaal en vriend. Nou is Theo inspecteur bij de Amsterdamse politie. En dan Henk Alberink. Een stugge doorzetter. Henk bakt nog steeds het brood in De Lutte, een dorpje vlak bij Oldenzaal, waar we toen woonden. En denk er om, zoetsappig ging het niet toe. De Lutte ligt vier kilometer van Oldenzaal. En om ons zelf te dwingen hard te fietsen, maakten we er een sport van om iedere dag iets later van huis te gaan en toch te proberen op tijd de school te halen. Met de straf wegens het te laat komen voor ogen, dansten we op de pedalen. Dat bet dan bij een sterke tegenwind weleens misliep, kunnen jullie gemakkelijk raden. Een ander stuntje uit mijn jonge jaren was bet graven van een eigen wielerbaantje. Achter In onze tuin, tussen de appelbomen. Vader en moeder gaven na lang aarzelen toestemming. Wij aan de slag, met de jongens uit de buurt. Het werd een kuil van jewelste. Wel zo'n twintig meter doorsnee. Het bad meer weg van een „steilewand" op de kermis dan van een ecbte wielerbaan. Maar we reden erop. Het was de kunst om hoger in de baan te komen. Het heeft de nodige schrammen en builen opgeleverd. Kun je begrijpen. Maar toch ook ontzettend veel plezier. En ik geloof dat ik er erg sterk in ben geworden. Want toen we verhuisden naar Heilo, kreeg ik mijn eerste baanfietsje en ging in Alkmaar op de houten latjes racen; ik hoorde al gauw bij de beteren. Samen met de latere wereldkampioen der stayers Jan Pronk vormde ik een geducht jongenskoppel. We lieten ons altijd starten door „ome Piet", een boom van een kerel met een paar verschrikkelijke lange armen. En daarom was het ons nu juist te doen. Want begrijp me goed, als „ome Piet" je bij de afzet een slinger gaf, lag je meteen al op kop. Die „ome Piet". Hij is later naar Amerika vertrokken. Hij zal nog weleens gedacht hebben aan die twee Jantjes: „In Alkmaar heb ik ze nog weggeslingerd. Ze zijn beiden wereldkampioen geworden."

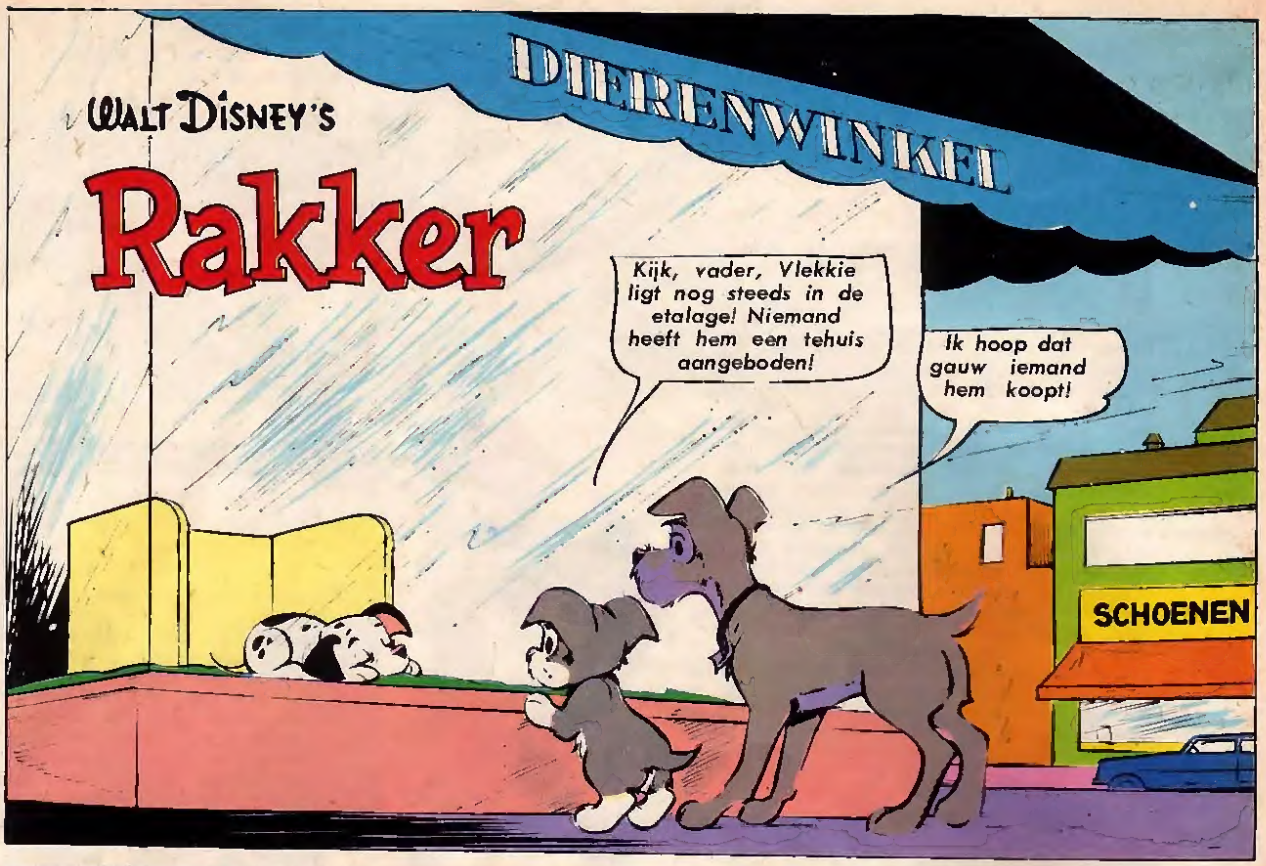
WALT DISNEY'S
Rakker
DIERENWINKEL
Kijk, vader, Vlekkie ligt nog steeds in de etalage! Niemand heeft hem een tehuis aangeboden!
Ik hoop dat gauw iemand hem koopt!
SCHOENEN

Wat is dat zielig vaar hem, hè? Altijd maar wachten, wachten, wachten
Ja, dat zijn zo de maeilijkheden van het leven waar niemand voor gespaard blijft!

Ik begrijp niet waarom dat nodig is!
We zullen er het beste maar van hopen, Rakker! Ik ga een poosje bij Jack buurten! Tot stroks dan maar!

Ik moet steeds aan die arme Vlekkie denken!

Ik weet wat! Ik ga hem wat speelgoed brengen!

Misschien vindt hij dat wel leuk!

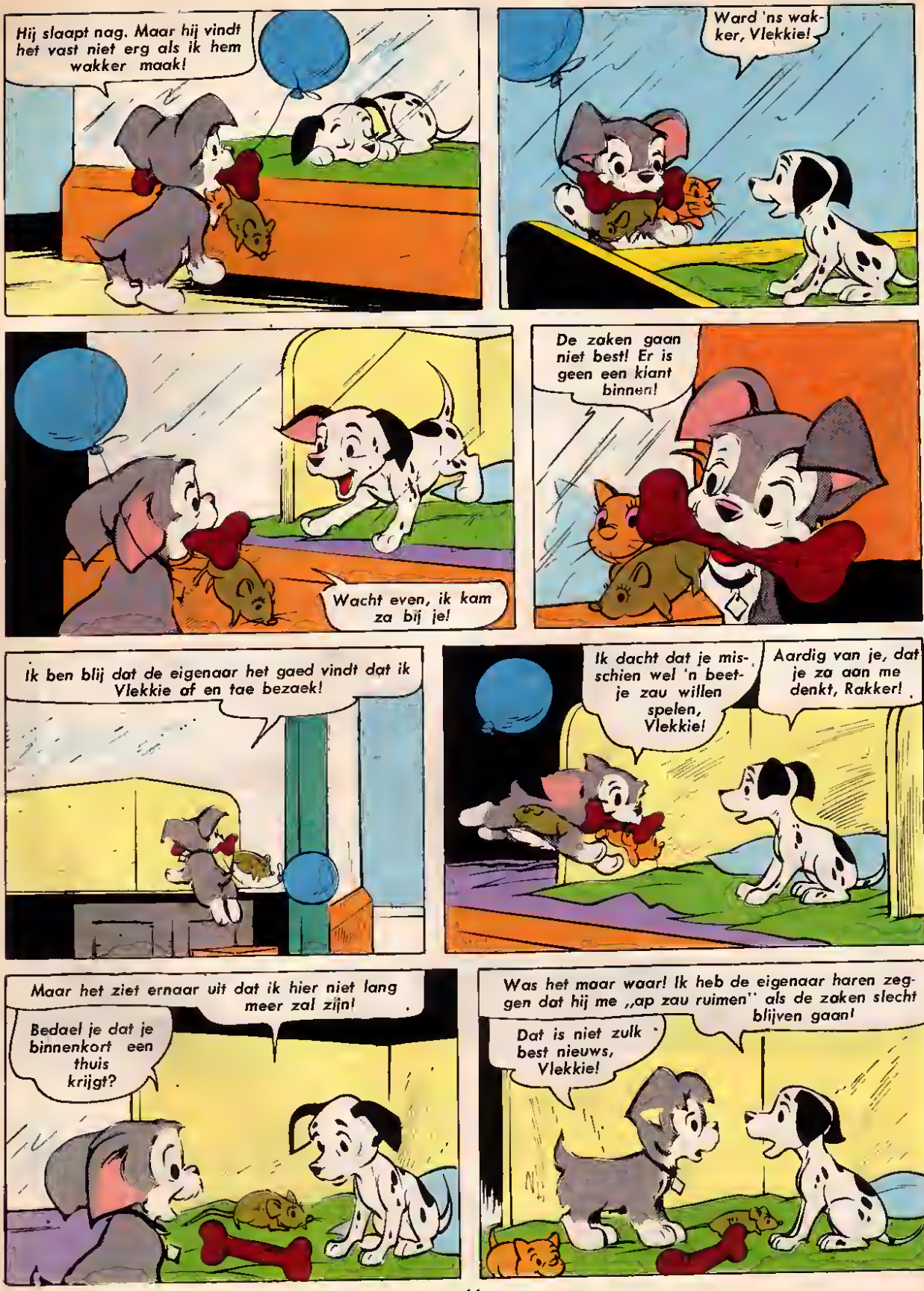
Hij slaapt nog. Maar hij vindt het vast niet erg als ik hem wakker maak!
Ward 'ns wakker, Vlekkie!
Wacht even, ik kam za bij je!
De zaken gaan niet best! Er is geen een klant binnen!
Ik ben blij dat de eigenaar het gaed vindt dat ik Vlekkie af en tae bezaek!
Ik dacht dat je misschien wel 'n beetje zau willen spelen, Vlekkie!
Aardig van je, dat je za aan me denkt, Rakker!
Maar het ziet ernaar uit dat ik hier niet lang meer zal zijn!
Bedael je dat je binnenkort een thuis krijgt?
Was het maar waar! Ik heb de eigenaar haren zeggen dat hij me „ap zau ruimen" als de zaken slecht blijven gaan!
Dat is niet zulk best nieuws, Vlekkie!

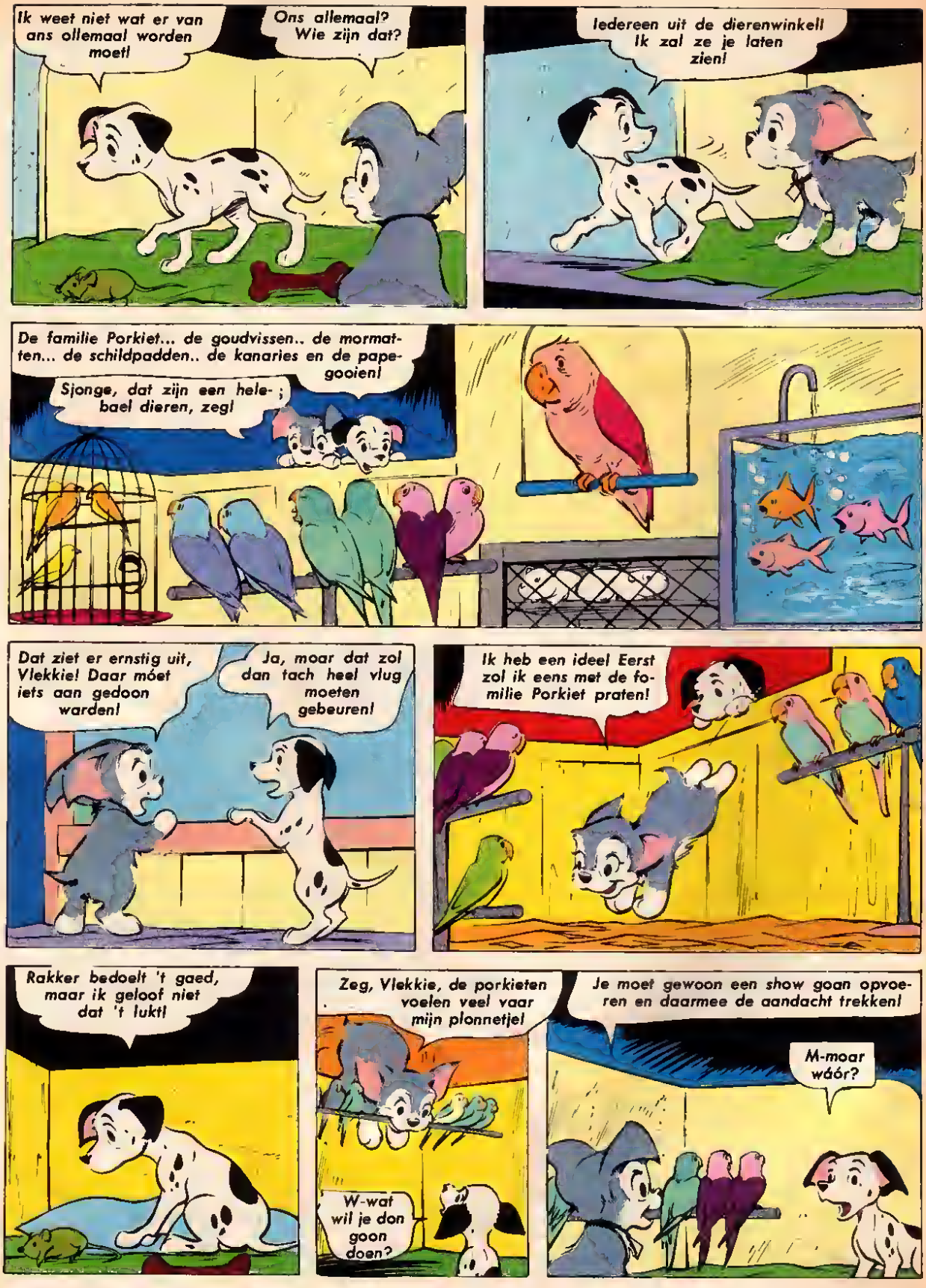
Ik weet niet wat er van ons allemaal worden moet!
Ons allemaal? Wie zijn dat?
Iedereen uit de dierenwinkel! Ik zal ze je laten zien!
De familie Porkiet... de goudvissen.. de mormatten... de schildpadden.. de kanaries en de papegooien!
Sjonge, dat zijn een hele-; bael dieren, zeg!
Dat ziet er ernstig uit, Vlekkie! Daar móet iets aan gedoon warden!
Ja, moar dat zol dan tach heel vlug moeten gebeuren!
Ik heb een ideel Eerst zol ik eens met de familie Porkiet praten!
Rakker bedoelt 't gaed, maar ik geloof niet dat 't lukt!
Zeg, Vlekkie, de porkieten voelen veel vaar mijn plonnetje!
W-wat wil je don goon doen?
Je moet gewoon een show goan opvoeren en daarmee de aandacht trekken!
M-moar wáór?

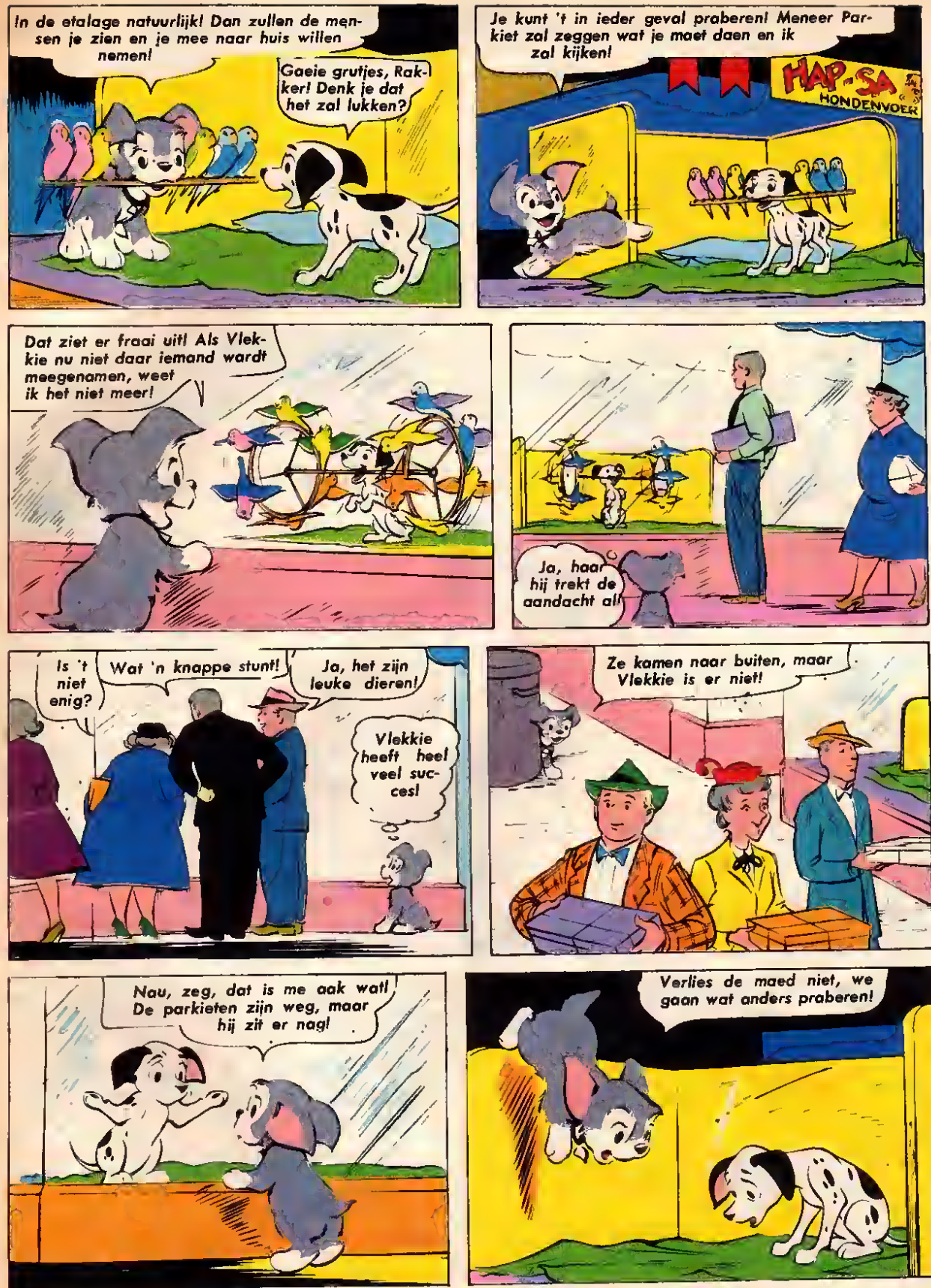
In de etalage natuurlijk! Dan zullen de mensen je zien en je mee naar huis willen nemen!
Gaeie grutjes, Rakker! Denk je dat het zal lukken?
Je kunt 't in ieder geval proberen! Meneer Parkiet zal zeggen wat je moet doen en ik zal kijken!
HAP-SA
HONDENVOER
Dat ziet er fraai uit! Als Vlekkie nu niet daar iemand wordt meegenamen, weet ik het niet meer!
Ja, haar hij trekt de aandacht al!
Is 't niet enig?
Wat 'n knappe stunt!
Ja, het zijn leuke dieren!
Vlekkie heeft heel veel succes!
Ze kamen naar buiten, maar Vlekkie is er niet!
Nau, zeg, dat is me aak wat! De parkieten zijn weg, maar hij zit er nag!
Verlies de maed niet, we gaan wat anders praberen!

In dit kunststuk met de marmotten komt Vlekkie meer naar voren!
Prachtig!
Een paar uur later...
Het is weer hetzelfde liedje! Nu zijn de marmotten gekozen!
Ik zal nog iets bedenken!
Kijk eens! Dat meisje brengt me op een idee!
Moet u die hondjes eens zien, mammie!
Pst! Nou moet je jezelf zijn en net zo vrolijk doen als je maar kunt!
Die gevlekte vind ik enig! Hij speelt zo grappig!
Zeg, mammie, mog ik ze één van tweeen hebben?
Natuurlijk, meiske! We zullen naar binnen gaan; dan kun je uitzoeken!

'ns Even kijken! Ik neem de grijze...
Dat kan niet! Hij heeft al een eigenaar, kijk maar naar z'n penning!
O ja! Nou, dat maakt het kiezen makkelijker voor mij!
Dan neem ik de gevlekte maar!
Dag, Rakker, en bedonkt voor alles, hoor!
Ik vond het fiin am je aan een thuis te helpen!
BENZINESTA
En laat in de middag...
Is er vandaag nag iets bijzonders in de buurt gebeurd, Vagebond?
'ns Kijken... o, ja, Vlekkie is uit de dierenwinkel vandaan!
Eindelijk heeft iemand hem een thuis gegeven! Wat fijn voor hem!
Ja, en de andere dieren zijn ook weg, moet je weten!
Is dat niet mooi? We mogen dankbaar zijn dat er vandaag zo veel mensen vriendelijk zijn geweest!
Ja, en wie die reeks van goede daden aan 't rollen heeft gebracht mag trots zijn op wat hij heeft bereikt!
Hmmmm!

met illustraties van JAN WESSELING

WAT ER GEBEURDE:

Op het kruispunt der Vier Windstreken gebeuren wonderlijke dingen! Pipo en zijn gezin logeren bij Oma Tingeling en maken de komst mee van een zonderlinge uitvinder: doctor Frommel. Meneer Humdrum ziet grote mogelijkheden in het bezit van zo'n uitvinder en hij gaat er met Bief de Bermpiraot op af. Ze slagen erin om doctor Frommel in hun kruidenierskor te ontvoeren, maar als ze even stoppen om uit te rusten, gebeurt er iets eigenaardigs ....

verteld door WIM MEULDIJK

PIPO en het HUMDRUM Gevaar!

5. EEN LASTIGE GAST

MENEER HUMDRUM hapt naar adem en Bief de Bermpiraat hegint zo hard te bihberen, dat de homen ervan ruisen. Ze staren naar de kar en geloven hun ogen niet. Het is dan ook niet gewoon wat er daar op die plek geheurt! De kar waarin ze doctor Frommel aan het ontvoeren zijn, doet zonderlinge dingen. Kijk, de zijwand stort gewoon in elkaar, net of hij van zaagsel gemaakt is, de korreltjes stuiven op de grond. „H-Hou op!" jammert meneer Humdrum: „M-Mijn mooie kar....!"

Maar het hijft niet hij die zijwand.... in een paar sekonden is het deksel ook opgelost, de scharnieren vallen met een plofje op de grond en nu verdwijnt het linkerwiel en het handvat en de achterkant en dan wordt meteen doctor Frommel zichthaar, hij springt op de grond en achter hem lost de rest van de bestelkar zich op tot een hoopje stof. „Goetemiddaag!" roept de uitvinder vrolijk. „Das ies ene verrassienk, ja! Grose kuunst van mij, zeer knapf! Hoog met ikke! Ja, ene moment, even das werk afmaken!" De malle ultvinder hukt zich, haalt een doosje uit zijn zak, houdt het open tegen de grond en fluit zachtjes. „Komkom, liehe diertjes!" roept hij. „De arheid ies gedaan, gij kunt nu aan de rusten gaan! Komkom!"

Meneer Humdrum hijgt zwaar; hij heeft nu net weer adem genoeg om te roepen: „Mijn kar! Wat heht gij gedaan?" Bief de Bermpiraat kan nu ook weer praten. „Da's niet gewoon meer!" jammert hij. „Die kar verdween voor m'n ogen! Dat is tovenarij! Griezels, spoken, ik wil er niks mee te maken hehhen, dit is niets voor een gezonde boef! Hupsakee!" Dat zijn z'n laatste woorden, want tegelijk hegint de bangerd weg te hollen en hinnen tien tellen is hij in de verte verdwenen.

„Was mankiert die heer?" mompelt doctor Frommel. „Hij moet niet jammern, hij moet juheln, hij had ja toch mijne demonstratie aanschouwd van mijne laatste oitviendienk; de gedresseerde houtwurms! Het is ja doch schoon, nietwaar: iek heh die houtwurms afgericht om zeer snel door te smikkeln van de hout die in de huurt zijn, en als iek ze roep kroipen zij weder zeer gehoorzaam in de doosje, schouw maal aan!" — „Oooh!" hrult Humdrum, „dus jij.... jij heht mijn mooie kruidenierskar vernield met je maile fratsen! Gedresseerde houtwurmen, hah, het mocht wat! Onzin, schadelijk gedierte! Oh, mijn fijne kar is verpulverd, dat gaat je geld kosten, meneertje! Kom maar mee naar de politie!"

Doctor Frommel vindt het 'n goede grap. „Naar de polizei?" roept hij. „Jaja, das moeten we toen, ja! Dan moet u de polizei glijk ausleggen, waaroem u mij gestopft had in die karretje, ja!" Daar beeft meneer Humdrum niet van terug; hij was een heetje vergeten, dat hij begonnen was met het uitvoeren van slechte plannen. Hij herinnert zich nu meteen, dat hij eigenlijk bezig was om die uitvinder te ontvoeren. „Mee!" roept hij. „U moet in mijn dienst treden! Gij zult voor mijn winkel heel nuttige dingen kunnen uitvinden! Mee!" Humdrum grijpt doctor Frommel hij een arm en sleurt hem mee. De arme doctor kan daar niets tegen doen, want hij is nog steeds zo licht als een veertje. Maar.... er komt hulp!

In het huisje van Oma Tingeling is men klaar met de scherven op te ruimen die ult de mislukte vatenafwasmachlne zijn gekomen. Pipo is op zoek gegaan naar doctor Frommel om hem te vragen het rare toestel weer uit elkaar te halen, want scherven kunnen ze zelf ook wel maken. Maar in het huis en de achtertuin is geen spoor van de uitvinder te ontdekken. „Waar is die pientere appelflap nu?" mompelt Pipo. „Hij is niet vertrokken, want hij heeft geen afscheid genomen." Pipo gaat de voordeur uit; op de weg ziet hij de afdrukken van wielen. „Dat heeft dat meneertje Humdrum gedaan," mompelt hij. „Die is ook zonder groeten vertrokken.... Hij kan niet vèr weg zijn." Zonder er hij na te denken wandelt Pipo de weg op; hij volgt de karresporen, de weg maakt een hocht en Pipo ziet doctor Frommel! „Helpens!" hoort hij hem schreeuwen. „Men spriengt ja niet zo ruw om miet ene knappe bol als ikke! Laat u mij onmiddelhaar los, ja!" Pipo loopt even hard en grijpt de uitvinder bij zijn andere arm. „Abah!" snauwt Humdrum, „zulke flauwe grapjassen moeten zich niet met dergelijke zaken hemoeien! Ruk uit, paljas, ga terug naar je circus of je kermia!

Opgedirkte landloper! Die uitvinder is van mij!" Pipo en Humdrum beginnen ieder aan een kant te trekken aan de mouwen van doctor Frommel. Er klinkt links en rechts tegelijk een scheurend geluid, Pipo en Humdrum rollen achteruit met de afgeritste jasmouwen in hun hand en doctor Frommel wandelt weg met blote armen! „De heern worden ja zeer bedankt," zegt hij. „Reeds lang bingen mij die jasmouwen over die handen heen! Diet ies de oplossoeng, danke veel! Ik ga ja nu lieber teruug naar de huis van frau Oma, zij ies ja ene goedhartiges mens en iek wiel nog vele praktische uitvindings voor haar doen!"

Pipo krabbelt overeind en begint te lachen. „Je aanval is mislukt, meneertje!" zegt hij tegen Humdrum. „Zeg, waar is je kar eigenlijk gebleven, is er iets gebeurd?" Meneer Humdrum is zo woedend, dat hij bijna niet praten kan. Hij springt overeind en loopt weg. „Onraad en tegenslag!" roept hij nog. „Wacht maar! Ik kom terug! Brrr! Weer niet, weer niet!"

Even later wandelen Pipo en doctor Frommel weer het huisje van Oma Tingeling in. „Hoor eens meneer de prutser," roept Oma, zodra ze de doctor ziet, „het is misschien erg nuttig voor de wetenschap dat u rare machines uitvindt, maar zolang u in mijn huisje logeert, moet u zich maar koest houden, dat is beter voor onze gezondheid en voor m'n boeltje! U heeft al grind van m'n bordjes gemaakt, u hoeft geen pap van mijn stoelen te maken en geen pudding van het vloerkleed! We doen het huishouden wel met onze handen, nietwaar Mammaloe?"

„Zeer zeker wel," zegt Mammaloe. „Wij zijn niet te lui om zelf de boel schoon te houden! Zulke huishoudmachines zijn goed voor mensen die met hun tijd geen raad weten. Ik ben blij dat ik mij persoonlijk nuttig kan maken tegen het stof, zo is dat!" Doctor Frommel sjokt als een gebroken man weer naar buiten en gaat op een bankje zitten treuren. Pipo komt bij hem om hem te troosten. „Kop op, meneer de uitvinder," zegt Pipo. „Je moet ook niet zulke rare dingen maken! En Oma heeft heus wel een machine nodig die nuttig werk voor haar kan doen, al weet ze dat zelf niet!" De ogen van de doctor beginnen te glimmen. „Ja, u weten er een?" roept hij opgetogen. „Ene praktische huisboudmasjien voor frau Oma! Zeggen mij snel, ja! Was ies het?" — „Heel eenvoudig," zegt Pipo. „Wat je voor haar maken moet, dat is: een Humdrum-werper!"

Doctor Frommel geeft 'n gil van pret. Een half uur later is hij al druk bezig in het schuurtje. Hij sleept planken en stukken ijzer aan, hij zaagt, soldeert en zingt er ondertussen onverstaanbare liedjes bij.

„Goede dadens, schone zaken," jubelt hij, „ies ein Humdrum-werpmasjien te maken! Komt der lastpost weder hier, dan verwacht bem geen pleizier! Oma zit niemeer ien angst door de nieuwe Humdrum-ontvangst!"

Pipo boort het en loopt dan de keuken in, waar Mammaloe pannekoeken staat te bakken en Oma soep maakt. „Pipo," zegt Mammaloe, „we horen die uitvinder weer timmeren. Hij knutselt toch weer geen vatenmachine?" — „Nee, Mammaloe," zegt Pipo, „ik geloof, dat hij voor de eerste keer in zijn leven iets nuttigs maakt! Let maar op!"

Volgende week:

EEN WOEDENDE SHERIFF!

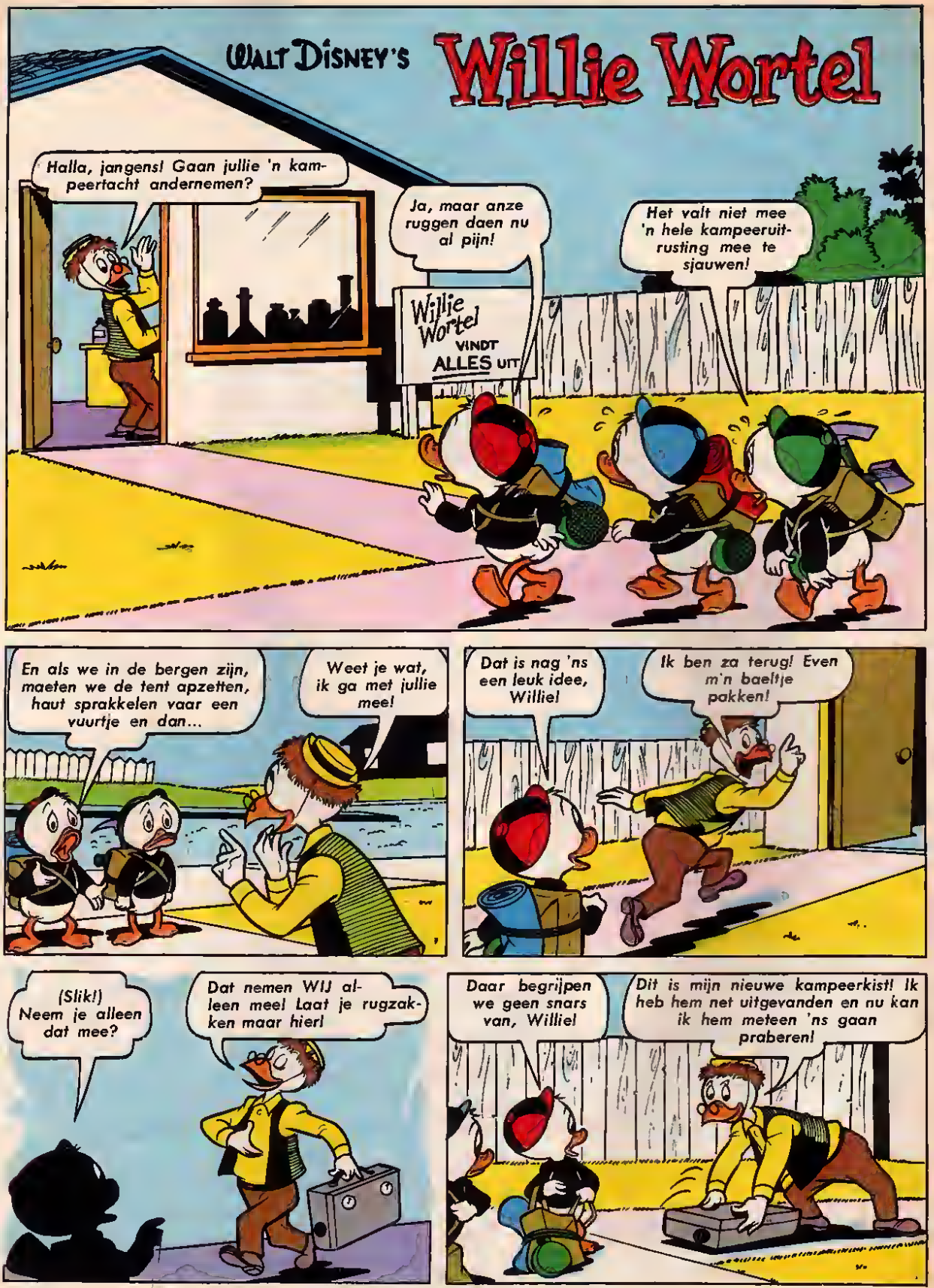
WALT DISNEY'S
Willie Wortel
Halla, jangens! Gaan jullie 'n kampeertacht andernemen?
Ja, maar anze ruggen daen nu al pijn!
Het valt niet mee 'n hele kampeeruitrusting mee te sjauwen!
Willie Wortel VINDT ALLES UIT
En als we in de bergen zijn, maeten we de tent apzetten, haut sprakkelen vaar een vuurtje en dan...
Weet je wat, ik ga met jullie mee!
Dat is nag 'ns een leuk idee, Willie!
Ik ben za terug! Even m'n baeltje pakken!
(Slik!) Neem je alleen dat mee?
Dat nemen WIJ alleen mee! Laat je rugzakken maar hier!
Daar begrijpen we geen snars van, Willie!
Dit is mijn nieuwe kampeerkist! Ik heb hem net uitgevanden en nu kan ik hem meteen 'ns gaan praberen!

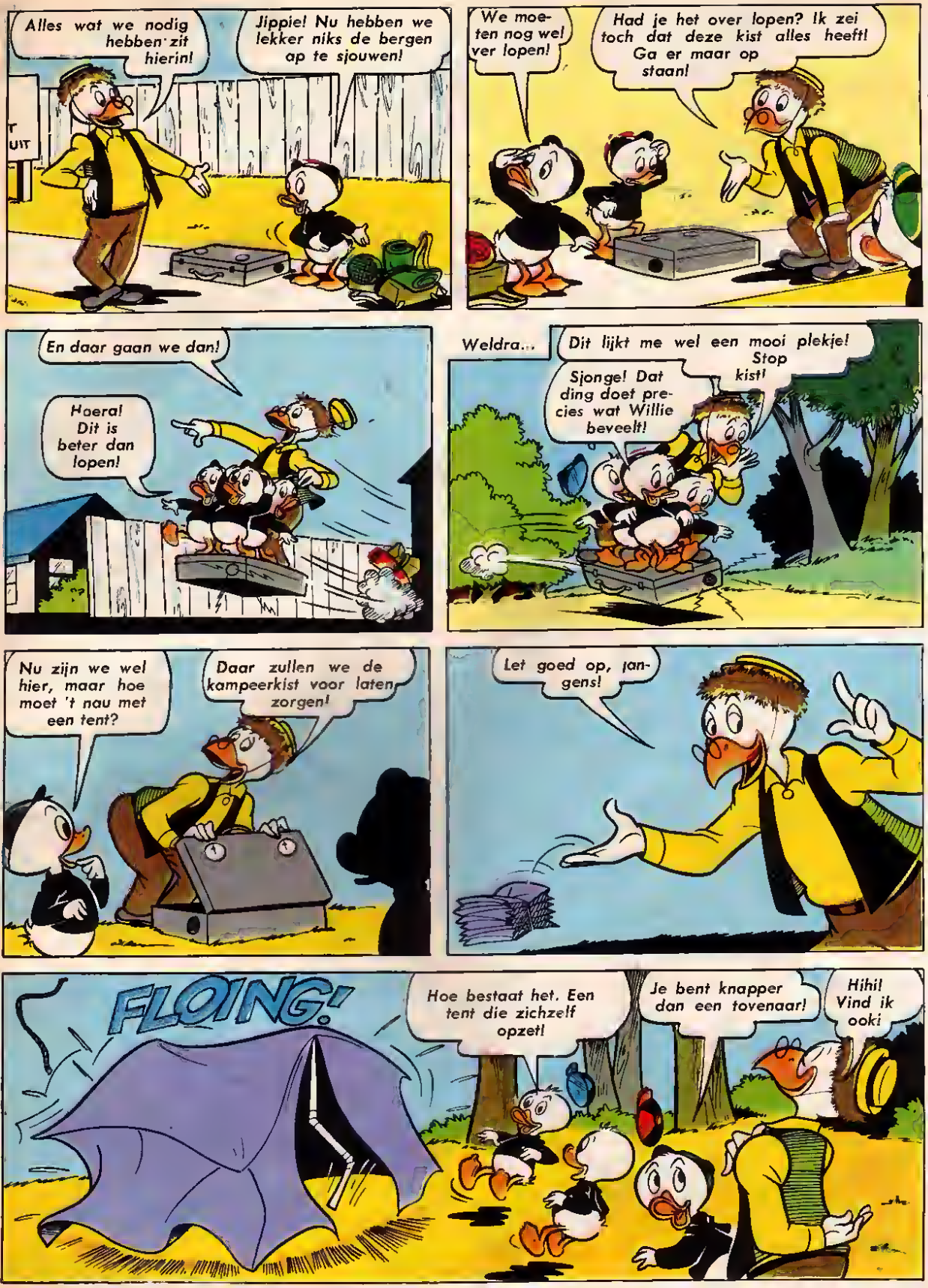
Alles wat we nodig hebben zit hierin!
Jippie! Nu hebben we lekker niks de bergen op te sjouwen!
We moeten nog wel ver lopen!
Had je het over lopen? Ik zei toch dat deze kist alles heeft! Ga er maar op staan!
En daar gaan we dan!
Hoera! Dit is beter dan lopen!
Weldra...
Dit lijkt me wel een mooi plekje! Stop kist!
Sjonge! Dat ding doet precies wat Willie beveelt!
Nu zijn we wel hier, maar hoe moet 't nau met een tent?
Daar zullen we de kampeerkist voor laten zorgen!
Let goed op, jongens!
FLOING!
Hoe bestaat het. Een tent die zichzelf opzet!
Je bent knapper dan een tovenaar!
Hihi! Vind ik ook!

Wat zullen we nu veel tijd over hebben om te vissen!
(Slik!) We hebben onze hengels bij Willie geloten!
Verdraaid! En ik heb juist za'n zin in vis!
Zander onze hengels zullen we vost verhangeren!
Welnee, jongens. In deze fles zit een farellenmooltijd voor ons vieren!
Wot?
Deze vaedingspillen smaken net ols forel, proef je wel?
Hmmm! Ja, je hebt gelijk!
Maar je hebt tach nog iets vergeten, Willie! De heerlijke geur van vis ols je die aan het bokken bent!
Helemool niet, hoor!
Heerlijke baklucht in 'n fles! Hihi! Net echt, vinden jullie niet?
(Snuf!) Hoe is 't mogelijk!
We hoeven nu geen vis schoon te moken en barden te wassen!
Fijn!
Nau!
(Zucht!) Willie mookt 't zó makkelijk dat we niks te doen hebben!
We hebben alles! Er ontbreekt niets!

Wacht 'ns, we missen tach wel iets... een laaiend kampvuur!
Jippie! Laten we haut gaan sprakkelen!
HOUT!
Wacht even, jangens Dat is helemaal niet nadig!
Oei! Daar was ik al bang vaar!
Deze ataamstralenlamp kan 200 vierkante meter grand verwarmen! Daar hebben we geen hautvuur vaar nadig!
We willen echt niet andankbaar zijn, Willie, maar wat maeten wij nu gaan daen!
Je kist heeft ans al het werk uit handen genamen, maar de aardigheid is er nu aak af!
Vind ik aak! We vervelen ans hee! erg, nu we niets te daen hebben!
Daar heb ik ook aan gedacht!
Een draagbaar televisietaestel!
TELEVISIE?
(Zucht!) En dat heet kamperen!
Ik maet bekennen dat het niet za spannend is als in mijn jeugd!
We hadden net zo gaed thuis kunnen blijven! Het is hier net eender!
Niet helemaal! Er is hier tach iets dat jullie thuis niet hebben!

BEREN!!
Help! We moeten vlug in een boom klimmen!
BRRRAUW!
Ik geloof vast dat hij op zoek is naar eten!
(Slik!) Ik hoop niet dat hij óns daarmee bedoelt!
Hij heeft nogal belangstelling voor je laatste uitvinding!
Misschien is hij wel van plan die kampeerkist van mij te stelen!
Dit is mijn kans!
Kampeerkist... ingeruktl
Dat was slim van je bedacht, zeg!
Ik denk niet dat we nog eens last van hem zullen hebben! We zullen nu maar teruggaan naar de stad en jullie rugzakken ophalen!
Jippie! Echt kampeeren is veel leuker zonder die kist!
ZOEM!
We vinden het jammer dat je uitvinding niet bij ons in de smaak viel, maar kamperen is iets wat je zelf maet doen!
Geeft niks, hoor! Ik ga nag meer kisten maken en ze dan verkapen!
Hè? Waarvoor dat?
Om lastige beren kwiit te raken natuurlijk!

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

Het Vredespaleis in Den Haag bestaat dit jaar een halve eeuw. De geschiedenis van dit gebouw begint feitelijk al in 1898. Toen stelde Tsaar Nicolaas van Rusland voor, een internationale conferentie bijeen te roepen om alle volkeren van de wereld een duurzame vrede te verzekeren. Men koos Den Haag uit als plaats, waar de eerste conferentie (in 1899) zou worden gehouden. Tijdens die bijeenkomst werd een Permanent Hof van Arbitrage (Scheidsgerecht) in het leven geroepen, dat voorlopig een huisvesting kreeg aan de Prinsengracht in Den Haag. Het was de Amerikaanse staalmagnaat Carnegie, die de benodigde 1½ miljoen betaalde voor een waardiger woning voor dit hof: het Vredespaleis. Het ontwerp hiervoor was van de Fransman Cordonnier. Het werd vereenvoudigd (van de vier torens bleef er één over) door de Delftse professor Van der Steur. De Nederlandse regering schonk de grond en de eerste steen werd in 1907 gelegd.
In 1913 vond de inwijding van de grote rechtszaal plaats.
Na de eerste wereldoorlog werd in het Vredespaleis, dat je op deze dienstzegel ziet afgebeeld, ook het Permanente hof van Internationale Justitie, tegenwoordig Het Internationale Gerechtshof, ondergebracht.

✳ ONKRUID - WEDSTRIJD ✳

Juffrouw Barbara Hyde uit Burford in Engeland heeft „de wedstrijd" gewonnen.
Welke wedstrijd vraag je?
Tja ... het klinkt een beetje gek, maar laten we het toch maar zeggen: de wedstrijd waarbij het erom ging met het hoogst opgeschoten onkruid te voorschijn te komen en.... het onkruidplantje van juffrouw Barbara was meer dan drie meter hoog.
Is er iemand die deze prestatie wil overtreffen?

STRAALJAGER ZORGT VOOR GENEZING

We hebben het in de afgelopen zomer, toen we op reis waren, weer eens kunnen constateren: of je nu in Nederland, Zuid-Frankrijk, Oostenrijk of Denemarken bent, overal word je opgeschrikt door de harde knallen, die weerklinken als een straaljager door de geluidsbarrière heen breekt. Gelukkig blijken deze onheilspellende geluiden ook nog weleens een goede zijde te hebben. Een mevrouw in Duitsland was bij een verkeersongeluk door onopgehelderde oorzaak haar spraak kwijtgeraakt. Ze kon niets meer zeggen. Toen ze een week in een ziekenhuis verpleegd was, vloog er een straaljager over.
Deze brak vlak boven het ziekenhuis door de geluidsbarrière heen. De mevrouw schrok zo van de harde knallen, dat ze haar spraak prompt terug kreeg.

WIE ZIJN DEZELFDE?

Grietje, Pietje Etje, Metje en Sijtje zijn op het eerste gezicht precies hetzelfde gekleed. Als je de meisjes echter één voor één heel nauwkeurig bekijkt, ontdek je dat er wel verschil is. Slechts twee van de vijf boerinnetjes hebben precies dezelfde kleren aan. Welke zijn dat?

OPLOSSING: Grietje en Sijtje.

MARIJN Bij De Lorredraaiers

leerling-chirurgijn, het geroofde slavinnetje, Met veel gevaar heeft Marijn de By, de jonge Knikkertje, bevrijd uit Suriname. Door zijn oude vriend en schipper, de lorredraaier Jacob Pietersz, waren Knikkertje en hy te Curaçao aan wal gezet. Al die tijd hebben op de slavenplantage van de West Indische Compagnie de zusjes van Marijn, Aletta en Oeba, angstig op de terugkomst van hun broer gewacht. Zij beiden en de man van Aletta, de heelmeester Jan Frederik Dabeing, hebben alle hoop al opgegeven dat ze Knikkertje nog ooit levend terug zouden zien.

SLOT - HET MOOISTE GESCHENK

„HOOR, dat is Pieter, de scheepsjongen, die ons naroept vanaf de Olinda!" zei Marijn tegen Knikkertje, terwijl ze aan de wallekant De Punt opliepen. Nog één keer keken zij beiden om, maar alleen Marijn zwaaide. Knikkertje durfde geen enkele beweging te maken. Ze beet op haar lippen telkens wanneer het ruwe kaaimaas van haar jurk over haar kapot gegeselde rug schuurde. Ze was de drukte van een nederzetting zo ontwend, dat ze bijna viel toen er vlak voor hen een wild rijdende koetsier met zijn paard en rijtuig hijna in botsing kwam met een ossekar, die voorraden uit het korenmagazijn in het Fort Amsterdam had gehaald.

„Ik denk dat ik naar Floris Pietez ga en hem vraag om ons te helpen. Hij heeft Oeba toen ook geholpen," zei Marijn. Langzaam sleepte Knikkertje zich voort, één pas achter Marijn — zoals het hoorde! — op weg door het Fort Amsterdam, de poort hij het hastion de Vlaggestok onderdoor, in de richting van Het Stenen Pad, dat naar Pietermaai leidde, waar Floris Pietsz woonde in een van de fraaie, pas gebouwde grote huitenhuizen. Omdat het vroeg in de ochtend was, was iedereen nog thuis. Dat Floris niet zó verhaasd was om Marijn en Knikkertje te zien, kwam, omdat hij in de afgelopen tijd al een paar maal naar Sint Joris was geweest. En iedere keer had hij Oeba getroost: „Heus, Marijn kòmt terug! Die staat voor niets, dat weet je toch? En Knikkertje hrengt hij mee." Hij had het zovaak gezegd, en Oeba had hem dan met zulke hoopvolle ogen aangekeken, dat hij het tenslotte zelf was gaan geloven.

Knikkartje wist niet waar ze kruipen zou toen de ouders van Floris en de hele familie ineens om haar en Marijn heen stonden. Marijn moest vertellen: hoe hij gevaran was, hoe hij haar gevonden had.

De vader van Floris Pietsz, die zelf een machtige slavenmeester was, zei kwaad: „Zulke heesten, om zo'n jonge slavin zo te behandelen. Ik heh er zelf ook heel wat. Maar je kunt ze beter een rustig leven gunnen, en kinderen laten hebben. Na de geboorte krijgen ze dan anderhalve maand vrij hij mij en iedere dag vers vlees. Zo'n behandeling vermeerdert het hezit van de meester, en de slavin voelt zich gelukkig."

Hij meende het oprecht, hij stond ook als een goede meester hekend. In de houten loods, die ook op zijn plantage als slavengevangenis was neergezet, waren de hoksen voor de slavengevangenen altijd leeg. Daarin hoorde men niet het gerammel van de kettingen waarmee de slaven aan handen en voeten aan de boks zaten vastgeketend.

Marijn had geen antwoord gegeven. Hij dacht er het zijne van: „En als die kinderen van de slavinnen ouder dan twee jaar zijn, ze dan verkopen, hè? Dat vermeerdert het hezit van de meester! Wat zál die slavinnenmoeder gelukkig zijn!" Met een af-

gemeten stem kondigde hij aan: „We zullen vlug door moeten naar Sint Joris. Ik vertrouw die verwondingen van Knikkertje niet."
Maar eerst moesten zij nog wat eten en drinken, voor men ben liet gaan.
„Ik ga mee!" had Floris beslist verklaard. Hij had zich niets aangetrokken van het knipoogje van zijn vader naar zijn moeder. Iedereen wist nu langzamerhand wel dat zijn hele bart naar Oeba uitging.
Toen een slaaf kwam melden dat ze vertrekken konden, kwam er voor Marijn nog even een moeilijk moment. Op het erf bij het huis, stonden twee paarden en een ezel.
„Je denkt toch niet, dat Knikkertje alleen reizen kan, en op een ezel nog wel?" vroeg Marijn zachtjes aan Floris.
Die haalde met een ongelukkig gezicht zijn schouders op. Een slavin op een paard! Zijn vader was wel goed maar niet gek!
„Wat wil je dan?" vroeg hij.
„Ik neem haar bij mij op het paard, ze haalt die rit anders nooit."
„Hier, vlak bij de stad? Ze zullen je voor gek verklaren," zei Floris „Beter voor gek dan voor beul. En als je je schaamt, blijf je maar hier!"
Maar Floris zwaaide zich meteen in het zadel. Marijn verspilde er verder geen woorden meer aan, maar zette Knikkertje voor op het paard. Met zenuwachtige vingers zocht ze houvast aan de manen. Ze had meer op een paard gezeten, ze was in boge bomen geklommen.... maar zo duizelig als ze nu was! Marijn zat net op tijd achter haar om haar stevig vast te grijpen.
„Zou je dat nu wel doen?" vroeg de vader van Floris en hij keek gegeneerd van Marijn naar zijn zoon.
„Als we haar levend op Sint Joris willen krijgen, moet het. Ik dank u voor uw gastvrijheid en uw hulp," antwoordde Marijn.
Daarna gaf hij een rukje aan het leidsel, en samen met Floris reed hij stapvoets het erf af, het Stenen Pad op, tussen de cactushagen aan weerszijden door.

geschreven door
MIEP DIEKMANN,
geïllustreerd door
HANS KRESSE

HET werd een lange eindeloze tocht. Want sneller dan stapvoets durfde Marijn niet te gaan. Knikkertje hing slap voor hem. Marijn voelde hoe ze rilde van de koorts. Halverwege ontmoetten ze een troep slaven van de plantage Zuurzak, die voor een veiling naar De Willemstad werden gevoerd. Marijn had alle moeite om zich in te houden, toen een van de assistent-factoors, te paard, naar een andere riep: „Kijk onze jonge chirurgijn eens! Die denkt dat-ie verstand van slaven keuren beeft! Moet je zien wat hij op de veiling op de kop heeft getikt. Of zou 't zijn liefje zijn? Kijk eens, hoe aanminnig hij baar vasthoudt!"
Floris hield zijn paard in, maar Merijn beet hem toe: „Doorrijden. Kop houden!"
Niemand zei iets over het incident. Maar die hele rit had Marijn het benauwd. Hij had gewild, dat Knikkertje bij hem op het paard zou zitten, en hij moest daar ook de gevolgen van dragen.

DE zon was al bijna onder toen ze de stenen omheining van Sint Joris binnenreden.
Ineens kwam er leven in Knikkertje. Marijn had zijn paard nog niet tot stilstand gebracht, of ze liet zich zonder zijn hulp van de paarderug glijden en keek met glanzende ogen om zich heen.
De vaste slaven ven de plantage liepen te hoop en staarden Knikkertje ongelovig aan. Eén van hen begon te roepen, te schreeuwen, de anderen namen het over. Ze stampten met hun voeten, klapten in hun handen en als een golf verhieven bun stemmen zich tot ver voorbij de barakken, tot aan bet grote huis: „Knikkertje, de slavin, is terug...."
Eén stem begon te zingen,

het lied, dat ze ook wel zongen bij het binnenhalen van de oogst van kleine mais.

Awa koe beebe aki, lo n' poor beebe ayá
(het water dat men hier drinkt, kan men daar niet drinken)
Koloembanbéa, zongen de anderen in koor.
Woowo koe miera aki, lo n' poor miera ayá
(het oog dat hier ziet, kan daar niet zien)
Koloembanbéa, vielen de anderen weer in.
Boka koe papia aki, lo n' poor papia ayá
(de mond die hier spreekt, kan daar niet spreken).
Koloembanbéa, daverde het refrein uit alle monden.
Heende koe kanta aki, lo n' poor kanta ayá
(zij die hier zingen, kunnen daar niet zingen)
Koloembanbéa.

Knikkertje huilde en lachte tegelijk. Met tranen in haar stem zong ze het refrein mee: Koloembanbéa. En „hier", dat was Sint Joris. En „daar", dat betekende „Suriname". Plotseling zwegen de slaven, en alleen háár stem was nog te horen. Uit het grote huis was de heelmeester met zijn vrouw Aletta en Oeba gekomen. Marijn rechtte zijn rug. Nú moest hij uitvoeren wat hij zich op de terugreis uit Suriname had voorgenomen. Maar niet hier buiten, doch binnen. De laatste stem, die van Knikkertje, brak af toen ze ineens oog in oog stond met Aletta en Oeba. Ze had beloofd dat ze op een afstand van Oeba zou blijven, dat hád ze Marijn beloofd, omdat Aletta het zo wilde, omdat het beter was. Met haar handen op haar rug bleef ze Oeba aanstaren. Oeba zag spierwit toen ze haar geliefde speel- en leeftijdgenootje zo terug zag: ziek en uitgemergeld. Aletta had haar bezworen dat er afstand moest zijn tussen haar en Knikkertje. Maar ze kón het niet. Nu nog niet. Voorzichtig legde ze haar armen om Knikkertjes magere schouders en Knikkertje kiemde zich aan haar vast of ze haar nooit meer wilde loslaten.

Knikkertje sliep weer in het grote huis. Aletta had gezorgd dat ze er een eigen kamertje had, vlak naast dat van Oeba. Na de maaltijd zei Marijn onverwachts: „Ik wil graag met jullie praten, en Knikkertje moet erbij zijn."
Verwonderd keken ze hem aan, maar Oeba ging meteen Knikkertje wakker maken en halen.
„Knikkertje was jullie bezit niet meer," begon Marijn, „nadat ze door Rik en Folkert gestolen was en naar Suriname was verkocht. Ik heb haar daar terug gekocht. De koopbrief heb ik. Nu is ze dus van mij. Ik heb dus het recht met haar te doen wat ik wil. Maar ik wil jullie erin kennen. Ik vraag jullie om het goed te vinden dat Knikkertje hier niet langer als slavin, maar als een vrijgelatene in het huis wordt opgenomen. Als een hulp, die gewoon haar geld mag verdienen, die later vrij is om te trouwen, zodat de kinderen die ze krijgt, niet verkocht zullen worden. Zodat ze trouwen kan met een man die niet van haar wordt weggehaald. Ik zal zo snel mogelijk alles voor haar vrijlating in de stad in orde maken." — Oeba vloog overeind en viel haar broer om de hals. Knikkertje zat met gebogen hoofd op een stoel. Jan Frederik was de eerste die sprak: „Ik had niets anders verwacht. En al verdient een heelmeester maar vijfentwintig gulden in de maand, het loon voor Knikkertje zal er nog wel af kunnen. Trouwens, Aletta en ik hadden al afgesproken dat we haar de vrijheid zouden geven als jij haar vinden zou." — „O, waarom hebben jullie mij dat niet verteld?" riep Oeba. „Nu hebben jullie allemaai iets voor haar gedaan. En ik niets!" Toen hief Knikkertje haar hoofd op en ze zei zachtjes: „Ik ben vrij, maar ik wil ook slavin blijven, als ik hier mag zijn. Maar één ding heb ik nog liever, en dat heb ik niet." Ze zweeg, omdat ze zag hoe Aletta haar fronsend aankeek. Oeba beet op haar vingers. Eén ding had Knikkertje nog niet? Wat? Dát moest zij haar geven.
„Een vrijgemaakte beeft recht op een naam," fluisterde Floris haar in. Dankbaar kneep Oeba hem in zijn hand, en Floris voelde zich de gelukkigste mens van de wereld. „Je naam! Je naam krijg je van mij," riep Oeba opgetogen.
„Verdorie, een naam. Daar heb ik nog niet aan gedacht," zei Marijn. „Wie vrij wordt heeft recht op een familienaam die lijkt op de naam van de oude meester," zei Oeba. „Wij beten De By. Laat Knikkertjes naam zijn: De Byde, omdat zij en ik altijd samen zijn geweest, en even oud zijn. En omdat ik je vroeger ook je naam heb gegeven, Knikkertje, want je had van die ronde ogen, daarom moet je daarvoor in de plaats nu ook een andere naam hebben. Ik weet het! Voortaan heet je „Dania". „Dania de Byde," herhaalde de anderen en zachtjes prevelde ook Knikkertje haar nieuwe naam. Toen keerde ze zich eerst naar Marijn. Ze kon niets zeggen, maar ze stak fier haar hand naar hem uit. Alleen een vrij mens mocht een ander een hand geven. En Marijn zou het begrijpen, dat ze hem alleen maar zó bedanken kon, met haar eerste handdruk als vrije mens. Marijn greep die hand, en na hem deden Oeba, Aletta, Jan Frederik en Floris hetzelfde. En nadat Dania de Byde door de leerling-chirurgijn Marijn de By naar haar hangmat was gestuurd omdat ze nog veel te zwak was om op te blijven, zei Aletta: „Als jullie eens wisten hoe gelukkig ik me voel, dat ze weer levend terug is. Maar jullie zullen me moeten toegeven dat Knik.... Dania niet is, zoals de anderen. Zoals ze dat verzon van die handdruk, dat was toch wel bijzonder. Ik ben benieuwd wat er in de toekomst uit haar groeien zal."
„Laten we de toekomst maar laten rusten," antwoordde Jan Frederik. „Gelijk heb je!" beaamde Marijn. Alleen Oeba en Floris keken elkaar aan met zo'n blik van: En wanneer wij tweeën wél aan de toekomst willen denken, dan doen we dat wél O zo!"

Volgende week begint

ONS NIEUWE, SPANNENDE VERVOLGVERHAAL

ALLEN Voor ÉÉN

ALLEN", dat zijn de eersteklassers van een mulo-school in Rijndam en de „een" is Paul Verkerk, een leerling uit dezelfde klas, die door een ernstig ongeluk lange tijd het bed moet houden.

Er staat een fijne kampeertocht op het programma, waarvoor een flink bedrag aan geld nodig is.

Pauls moeder, een weduwe, kan de benodigde spaarcenten niet opbrengen en nu komt de hele klas in actie. Door het verrichten van allerlei karweitjes, inzamelen van papier etc. willen de klasgenoten van Paul hem in de gelegenheid stellen de tocht mee te maken, maar dan..... wordt al het gespaarde en verdiende geld gestolen. De verslagenheid is groot. Nu onderneemt de klas een speurtocht naar de dief. Hoe deze verloopt en wat daarbij allemaal gebeurt, kun je lezen in het boeiende verhaal

ALLEN Voor ÉÉN

geschreven door JOOP TERMOS en

geïllustreerd door GERARD VAN STRAATEN

TOM POES EN DE Glazenier

Het is al enige tijd geleden dat Joast heer Bammel en Tom Poes voor het laatst gezien heeft. De trouwe bediende begint zich zorgen te maken over hun lot.

De verfsporen van jonge-heer Poes lopen naar die boom... Zou heer Olivier zich ook in dit stotende landschap bevinden? Hoogst betreurenswaardig.

Deze toestand kan zo niet langer voortduren. Ik ga naar de glazenier, misschien weet die raad.

De bezorgde knecht repte zich naar de glazenier en vertelde wat er was voorgevallen.

Dus die jeugdige Poes heeft zich met heer Bammel achter de ruit gewaagd? Foei, wat onvoorzichtig!

Zegt u dat wel. En nu zou ik graag zien dat u ten spoedigste meekamt naar Bammelstein am maatregelen te nemen.

Hm. Ik wil wel meekamen, maar of ik hulp kan bieden, is helemaal niet zeker!
Nu, waar wacht u op? Waaram goot u hen niet zaeken?
Hen zaeken? Waar ziet u me vaar aan? Denk maar niet dat ik me in dat vreemde landschap zal wagen. Men weet immers nooit wat door kon gebeuren?
W-werkt die tijdmachine wel goed? K-kunt u hem niet eerst op u zelf proberen?
Op mezelf? Waar ziet u mij vaaraan? Ik waag me niet in een andere tijd. Men weet nooit, wat daar kan gebeuren!
We moeten het er toch maar op wagen, vind ik.
Primo! Dat daen wel Ik zal het taestel naor de salan rallen, dan kunnen jullie in de tuin voor het open raam goon staan. Dat is veililger.
O jo? Waaram?
Omdat er een felle strool uit de machine komt als ik hem in werking stel. Die strool zau weleens schadelijk kunnen zijn voor mijn meubelen en daorom richt ik hem naor buiten, vat je?
Hm. Ik geloof niet...
Nu even ophauden met babbelen, alstublieft. Ik moet een ingewikkelde berekening maken.

Eens kijken. Elke seconde straling voert jullie honderd jaar terug. Dat wordt dus... eh... tien seconden. Nu, ik hoop dat ik me niet vergis met tellen!
Nou, dat hopen wij ook. We willen liever niet in de middeleeuwen terecht komen!
Zeg niet zulke akelige dingen, Tom Poes. Ik ben toch al zo onrustig!
Daar gaat-ie! Maar ik weet niet of het lukt, hoor!
Ik zal dat glas er maar uit slaan, dan keren ze misschien weer in onze wereld terug. Maar ik weet niet of het lukt, hoor!
KRAK
Heer Olivier! Jongeheer Poes!
Hoera! Het is gelukt!

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct, België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Aotwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1963 Walt Disney Productions.

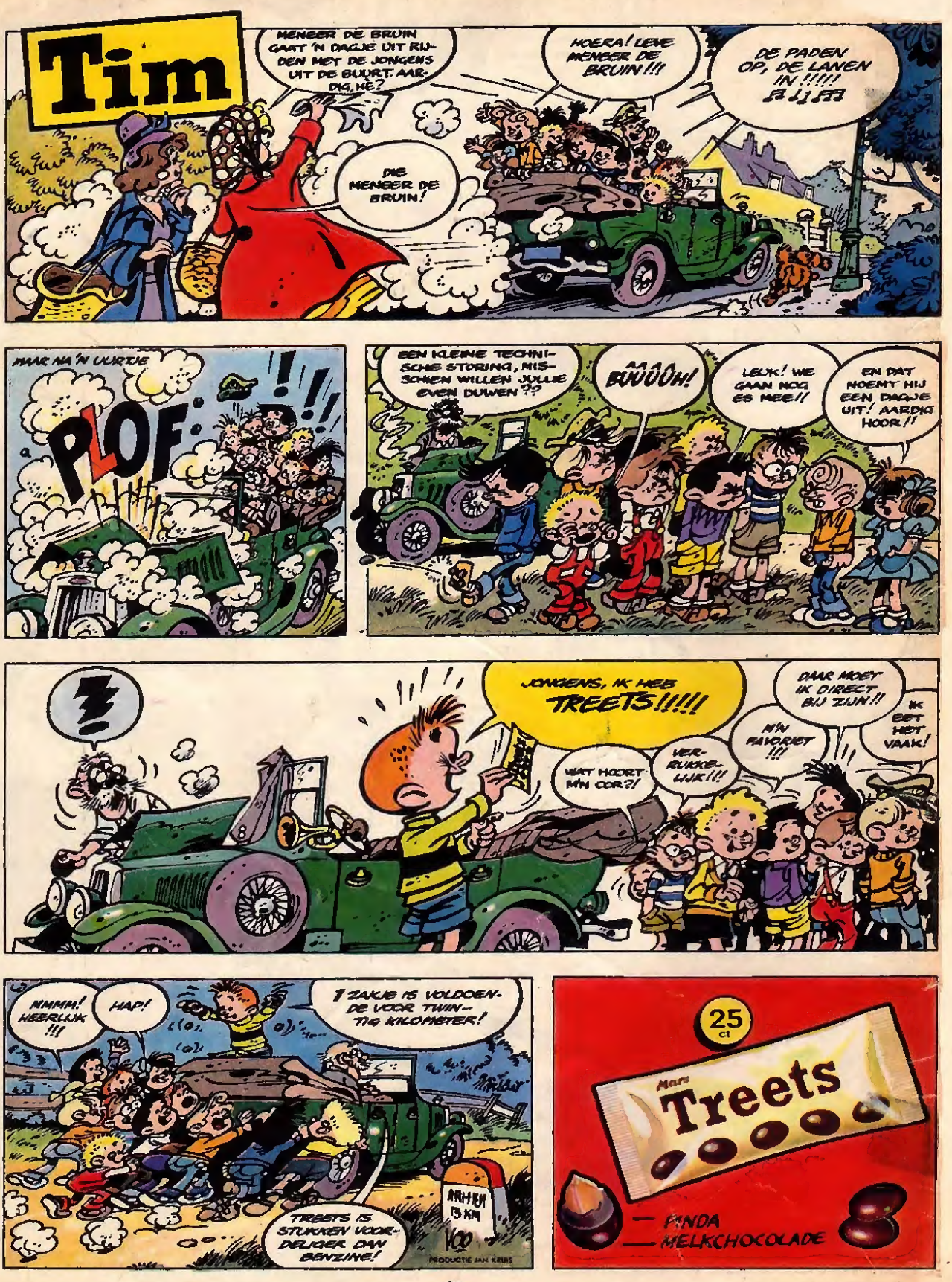
Tim
MENEER DE BRUIN GAAT 'N DAGJE UIT RIJDEN MET DE JONGENS UIT DE BUURT. AARDIG, HÈ?
DIE MENEER DE BRUIN!
HOERA! LEVE MENEER DE BRUIN!!!
DE PADEN OP, DE LANEN IN!!!!!
MAAR NA 'N UURTJE
PLOF
EEN KLEINE TECHNISCHE STORING, MISSCHIEN WILLEN JULLIE EVEN DUWEN??
BUUUUH!
LEUK! WE GAAN NOG EEN MEE!!
EN DAT NOEMT HIJ EEN DAGJE UIT! AARDIG HOOR!!
JONGENS, IK HEB TREETS!!!!!
WAT HOORT MN OOR?!
VERRUKKELIJK!!!
MN FAVORIET!!!
DAAR MOET IK DIRECT BIJ ZIJN!!
IK EET HET VAAK!
MMMM! HEERLIJK!!!
HAP!
7 ZAKJE IS VOLDOENDE VOOR TWINTIG KILOMETER!
TREETS IS STUKKEN VOORDELIGER DAN BENZINE!
ARNHEM 13 KM
PRODUCTIE JAN KRUIS
25 ct
Mars
Treets
PANDA MELKCHOCOLADE